

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 171/18

Luksemburg, 13 listopada 2018 r.

Wyrok w sprawie C-310/17
Levola Hengelo BV / Smilde Foods BV

Smak produktu spożywczego nie może korzystać z ochrony na podstawie prawa autorskiego

Smak produktu spożywczego nie może bowiem zostać zakwalifikowany jako „utwór”

„Heksenkaas” jest serem do smarowania z dodatkiem śmietany i ziół, stworzonym w 2007 r. przez holenderskiego sprzedawcę warzyw i świeżych produktów. Prawa własności intelektualnej dotyczące tego produktu przysługują obecnie spółce prawa niderlandzkiego Levola, na którą twórca przeniósł swoje prawa.

Od 2014 r. spółka prawa niderlandzkiego Smilde wytwarza dla sieci supermarketów w Niderlandach produkt o nazwie „Witte Wievenkaas”.

Uznawszy, że wytwarzanie i sprzedaż „Witte Wievenkaas” narusza jej prawa autorskie do smaku „Heksenkaas”, Levola wystąpiła do sądów niderlandzkich, aby nakazały Smilde między innymi zaprzestanie wytwarzania i sprzedaży tego produktu. Levola twierdzi, po pierwsze, że smak „Heksenkaas” stanowi utwór chroniony prawem autorskim, a po drugie, że smak „Witte Wievenkaas” stanowi zwielokrotnienie tego utworu.

Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (sąd apelacyjny w Arnhem-Leeuwarden, Niderlandy), rozpoznający ten spór w postępowaniu apelacyjnym, zwrócił się do Trybunału z pytaniem, czy smak produktu spożywczego może korzystać z ochrony na podstawie dyrektywy o prawie autorskim¹.

W ogłoszonym dzisiaj wyroku Trybunał podkreślił, że smak produktu spożywczego mógłby być chroniony prawem autorskim na podstawie tej dyrektywy tylko wówczas, gdyby taki smak można było zakwalifikować jako „utwór” w rozumieniu tej dyrektywy. Możliwość dokonania takiej kwalifikacji zakłada przede wszystkim, że dany przedmiot musi stanowić oryginalną twórczość intelektualną. Wymaga ona także, by zaistniał „wyraz” tej oryginalnej twórczości intelektualnej.

Zgodnie bowiem z przyjętym w ramach Światowej Organizacji Handlu (WTO) Porozumieniem w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, do którego przystąpiła także Unia², i z traktatem Światowej Organizacji Własności Intelektualnej (WIPO) o prawie autorskim³, którego Unia jest stroną, to właśnie sposób wyrażenia, a nie idee, procedury, metody działania czy też koncepcje matematyczne jako takie mogą stanowić przedmiot ochrony na podstawie prawa autorskiego.

¹ Dyrektywa 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym (Dz.U. 2001, L 167, s. 10).

² Porozumienie w sprawie handlowych aspektów praw własności intelektualnej, zawarte w załączniku 1C do Porozumienia ustanawiającego Światową Organizację Handlu (WTO), podpisanego w Marrakeszu w dniu 15 kwietnia 1994 r. i zatwierdzone decyzją Rady 94/800/WE z dnia 22 grudnia 1994 r. dotyczącą zawarcia w imieniu Wspólnoty Europejskiej w dziedzinach wchodzących w zakres jej kompetencji, porozumień, będących wynikiem negocjacji wielostronnych w ramach Rundy Urugwajskiej (1986–1994) (Dz.U. 1994, L 336, s. 1).

³ Traktat Światowej Organizacji Własności Intelektualnej przyjęty w dniu 20 grudnia 1996 r. w Genewie, który wszedł w życie 6 marca 2002 r. Traktat ten został zatwierdzony w imieniu Wspólnoty Europejskiej mocą decyzji Rady 2000/278/WE z dnia 16 marca 2000 r. (Dz.U. 2000, L 89, s. 6).

W konsekwencji **pojęcie „utworu”, do którego odnosi się omawiana dyrektywa, wiąże się bezwzględnie ze sposobem wyrażenia przedmiotu ochrony prawnoautorskiej, który czyni ten przedmiot możliwym do zidentyfikowania z wystarczającym stopniem precyzji i obiektywności.**

W tym kontekście Trybunał stwierdził, że **w przypadku smaku produktu spożywczego nie można mówić o możliwości dokonania precyzyjnej i obiektywnej identyfikacji.** W tym względzie Trybunał wyjaśnił, że w odróżnieniu od, na przykład, utworu literackiego, graficznego, kinematograficznego czy muzycznego, który jest wyrażony w sposób precyzyjny i obiektywny, zidentyfikowanie smaku produktu spożywczego opiera się zasadniczo na doznaniach i odczuciach smakowych, które są subiektywne i zmienne. Zależą one bowiem między innymi od czynników związanych z osobą, która smakuje dany produkt, takich jak jej wiek, preferencje i nawyki żywieniowe, a także od miejsca lub okoliczności, w jakich następuje degustacja tego produktu.

Co więcej, na obecnym etapie rozwoju nauki precyzyjne i obiektywne zidentyfikowanie smaku produktu spożywczego, które pozwala na odróżnienie go od smaku innych produktów tego rodzaju, nie jest możliwe za pomocą środków technicznych.

W tych okolicznościach Trybunał stwierdził, że **smak produktu spożywczego nie może zostać zakwalifikowany jako „utwór”, a w konsekwencji nie może też korzystać z ochrony prawnoautorskiej na podstawie wspomnianej dyrektywy.**

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793